

L'últim lloc que queda d'ell

Aquest lloc era especial per a ell. De tots els humans que he conegut, cap comprèn què sento cap aquest lloc. Alguns pensen que l'espero, altres pensen que simplement crec que segueix viu, però no soc estúpid. Cada dia tornava molt tard, però jo l'esperava. Mai fallava: les seves sabates negres, els seus cabells llargs i negres i sobretot (com oblidar-los) els seus grans ulls verds. Aquells ulls em mostraven algú seré i amable. Sempre, sens falta em portava una mica de menjar i aigua. Era algú especial per a mi, i per això encara no em crec que ja no hi sigui.

Tot va començar quan un dia no va arribar (així de simple i a la vegada dolorós). Pensava que estaria ocupat amb allò que els humans fan tot el dia (que mai he descobert què és). Sabia què volia dir el fet que uns humans vinguessin a casa seva el dia següent i s'ho emportessin tot. No els importava que els molestés: per a ells era un ésser inferior. Aquella mateixa nit, ja havia comprés que els seus ulls verds no tornarien a mirar-me mai; romandrien tancats fins a la fi dels temps.

Ara, la seva casa, el lloc on esperava els seus ulls verds fins a les tantes de la nit, està abandonada. Els humans em tracten com si cregués tenir l'esperança de tornar-lo a veure, però no. Ni l'espero ni crec que estigui viu. Simplement vull mantenir aquesta part d'ell, per a mi, perquè perduri en els meus records, i cap humà ho entén. No m'importa, jo tampoc vull que m'entenguin. Simplement és l'últim lloc que queda d'ell.

